

НЕПОСЛУШНИТЕ ДЕЦА СИБИРСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Майката пристигна от кладенеца с големите менци на рамо. Тя беше цялата измокрена. Вода шуртеше от дрехите ѝ. Като окачи менците на полицата, простудената жена тръгна към огъня и рече:

— Деца, сторете ми мъничко място да се посгрея, защото съм капнала от умора и студ. Навън плющи страшен дъжд. Реката приижда. Пак ще дигне моста. Сторете ми мъничко място!

Четирите ѝ деца се бяха наредили край накладения огън и се грееха с разголени крака и прострени напред зачервени ръце.

Първото се обърна и рече:

— Мамо, аз не мога да ти сторя място, защото обувката ми е пробита и си намокрих крака, като се връщах от училище. Трябва хубаво да се натопля.

Второто каза:

— На мене пък калпакът ми тече. Днес в училищната стая, като си удрахме калпаците в пода — моят се пукна. Докато се върна, намокри ми се главата. Пипни, ако не вярваш!

А четвъртото, най-малкото, викна високо:

— Който ходи по дъжда, нека сега мръзне като мокра кокошка!

Затоплените деца се засмяха високо и безгрижно, а простудената майка тъжно поклати глава. Без да каже нещо, тя влезе в пещника да им меси хляб. Докато месеше хляба в нощвите, мократа ѝ риза залепна на гърба и зъбите ѝ взеха да тракат. Късно през нощта майката запали пещта, метна хлябовете, почака, докато се опекаат, извади ги с една лопата, нареди ги на полицата и хвърли отгоре им кожухчето си. Прибра се под юргана. Духна лампата. Децата ѝ сладко спяха, налягали едно до друго, но тя не можа да притвори очи, защото главата ѝ пламтеше. Залюля я люта треска. Три пъти става да гребе студена вода от менците и да си кваси челото.

На сутринта децата се пробудиха и скочиха. Откачиха менците и разляха всичката вода, докато се измият. Сетне си отчупиха по едно парче мек хляб, мушнаха го в торбите и заминаха за училище. При болната майка остана само най-малкото.

Търколи се денят. Майката не можа да се дигне. Устните ѝ се напукаха от огън. След пладне трите деца се върнаха от училище. Блъснаха вратата.

— Ах, мамо, още лежиш, а пък нищичко не си ни стотвила! — укори я момиченцето.

— Мили деца — обади се с прималял глас майката, — много съм болна. Изгоряха ми устата от жажда. Тази сутрин вие сте разлели водата от менците до капка. По-скоро вземете стомната и тичайте на чешмата!

Тогава се обади първото:

— Нали ти казах, че обувката ми тече.

— Ти забрави, че калпакът ми е пукнат — добави второто.

— Мамо, колко си смешна — рече момиченцето, — мога ли да хукна по чешмите, когато имам домашно упражнение?

Очите на майката се напълниха със сълзи. Най-малкото, като видя, че майка му заплака, грабна стомната и се затече навън, ала се спъна на прага и счупи пръстения съд.

Всичките деца ахнаха, разшаваха се, отрязаха си още по една порязаница хляб и неусетно се измъкнаха навън да играят. Остана само най-малкото, защото нямаше обувки. То започна да пише с пръст човечета по запотеното стъкло на прозореца.

Болната майка се надигна. Погледна навън през отворената врата и рече:

— Дано се превърна на каквато и да е птичка! Дано ми пораснат криле, че да литна с тях и избягам от тези лоши деца! Аз за тях залъка от устата си давах, а те не рачиха да ми донесат капка водица.

И мигом стана чудо: изведнъж болната жена се превърна на птичка кукувица. Най-малкото, щом видя, че майка му е вече птичка и размахва крилете си, изскочи навън по чорапи и се развика:

— Братчета, сестро, тичайте по-скоро, защото мама стана птичка и се гласи да бяга от нас!

Тичешком се втурнаха децата, но когато стигнаха пред къщи, майката вече излиташе през отворената врата.

— Къде отиваш, мамо? — попитаха децата в един глас.

— Отивам си. Не ща да живея при вас. Вие сте лоши деца.

— Мамичко — запищяха и четирите, — върни се в къщи! Ей сега ще ти донесем вода!

— Късно е вече, дечица. Аз не съм човек — нали виждате, птичка съм. Не мога да се върна. Вода ще пия от бистрите ручей и от планинските езера.

И тя полетя над земята.

Децата се втурнаха с писък след нея. Тя хвърчи над земята, а те тичат по земята.

Девет дни бягаха сиротните дечица подир кукувицата през нивите, през трънаците, по каменистите поляни. Падаха, ставаха. Нараниха си краката и ръцете. Гърлата им се продраха от викане. Нощем кукувицата кукаше уморена на някое дърво, а децата се сгушваха до дънера под дървото.

На десетия ден птицата размаха криле над една гъста гора и се загуби.

Децата се върнаха в родното си село, но къщата им се видя съвсем пуста, защото я нямаше майка им.

А кукувицата не рачи вече да свие гнездо и да отвъди челяд. До ден-днешен тя скита по света, кука самотна и снася яйцата си в чужди гнезда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.